

Mustafa Halit Memduh Tuncel

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.3.2009

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşılmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adı bende saklı

Düşlerimde başladı ilk defa
Göz yaşlarımı yanaklarımda ağırlamam
Nasıl da şaşırmıştım bir bilsen
Rüyada olsa ağlayan bendim ben

Oysa erkekler ağlamazdı derlerdi
Yıllardır asıllardır erkek demişlerdi
Tüm güzel duygularımızı
Doğduğumuzda gömmüşlerdi
Bir taştan yüreğe
Bir taştan bana
Bir erkeğe

Yıllar geldi geçti o ilk sađnaktan sonra
Nice yağmurlar yağdı yanaklarıma
Bazılarında şimşekler vardı göz bebeklerimde
Bazılarında çaresizliğim saklı yüreğimde
Bazılarının sebebi bile hala yok bende

Bazen tuvalete saklanırdım
Duyulmasın hıçkırıklarım diye
Mutluluğa açardım son kuvvetimle
Bazen parkın en ücra köşesini kiralardım geceden
Sabahın ilk ışıklarını beklerdim
Sessizliği bölsün kuşlar diye

Şimdi geldim kırka
Baktığımda karşıdan koca bir çınar misali
Ayaktayım dayanmadan hayata
Artık saklamıyorum ne yanaklarımı
Nede yözyaşlarımı
Artık eskisi gibi ağlamıyorumda
Manasız gelip geçen duygularıma

Bir geçen gece ağladım
Benliğimden çıkıp yüreğime düştüğünde
Yabani atlar kadar özgür
Yaban ellerde özlemin şahlandı diye

Bak birde şimdi ağlıyorum
Yine düştün yüreğime çırpınıyorum
Kokunu duymasam bile
Kokluyorum kokluyorum
Gecenin içinde belki kokunu bulurum ümidiyle

Ağlıyorum bebeğim ağlıyorum
Bize değil
Ben sendeki bana yanıyorum
Sendeki beni
Benden kıskanıyorum
Sensizliğime ağlıyorum

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Aşkın tadı

Katmer bir gece
Gül kırmızı derinlikleri
Kan kırmızı, kokusuz
Sevda yolu, yolcusuz

Bir hikayesi var
Saf bir aşkı
Ve olmaması gereken
İçinde birkaç satırı

Doğru hikayede
Yanlış satır gibiyim
Silinmesi gereken
Hiç yazılmamış

Hak etmeyen seni
Hak etmeyen sevgini
Doğru hikayede
Yanlış satır gibiyim

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Benim yerime evlenirmisin?

Sabah o kadar erken kalktım ki.
Hani sana anlattığım 10 yaşındaki bayramım vardı ya
Evet evet o
İlk kadife takımı giydiğim bayramdaki heyecanım mutluluğum sevincim gibiydi bu sabah.
Tüm günün programını dün yapmıştım oysa.
Tekrar tekrar gözden geçirdim.
Sana vereceğim pembe balona baktım.
Ya yüzük nerdeydi?
Haa evet akşam yastığının altına saklamıştım bak buldum.
Umarım bu yüzük balonu patlatmaz.
Offf güllere bakmam lazım hemen
Solmamışlardır umarım.
Ohhh evet hala mis gibi kokuyorlar.
Kusura bakmayın güller yapraklarınıza ihtiyacım var.
Pembe balonun içinde yüzükle beraber vals yapacaksınız.
Sizi böyle asla koparmazdım ama dedim ya kusura bakmayın.
Evet yaa harika oldu.
Güllerin arasında yüzük pek belli de olmuyor.
Sırada ne vardı.
Tühhhh notu koyamı unuttum balona.
Nerdeydi bu not.
Offf yaaa kaybolmuş.
İyiki bu kalp şeklindeki kağıtlardan fazla almışım.
Hemen yazayım tekrar.

'Göğsüme bak bunu okumadan önce ve iniş çıkışını aldığım nefesleri gör lütfen. O gördüğün nefeslerin her birinde benim olmanı istiyorum her nefesimde kadını olmanı. Benimle evlenirmisin.? '

Evet buda tamam ahh akılsız kafam şimdi tekrar aç balonu bakalım.
İnşallah zarar gelmez.
Evet harika oldu bence.

Saat kaç olmuş böyle. Hadi hadiiii geç kalacağım. Nerede bu çoraplar yaa akşam koymuştum buraya.
Loliiiiii senmi aldın yine. Offff yaaa sen ne gıcık köpeksin böyle.

Taksiiiiiiiiii
-Merhaba arkadaşı hayırlı işler. Bostancı lütfen.
-Tabiki.
-Abi hayırdır elinde balon?
-Hayır hayır hemde çok hayır.
-Çocuk parkınımı abi?
-Evlenmeye
-Hayret çabuk geldik. Hayırlı işler.

Ne kalabalık bu gün burası.
Acaba geç kalırmı.

5 saat sonra...

Evet belli oldu. Bu yolda gelmeyecek.
Biliyormusun kadın seni hayal etmek sanırım artık beni yordu.
Seni hayallerimde beklemek de beni yordu.
Yokluğuna inanmaya başladım.
Seneye gelmeyeceğim buraya.
Seneye seni özlemeyeceğim bile belki.
Yokluğuna yalnızlığım alışıyor.
Hoşçakal kadın.

-Merhaba
-Merhaba, buyrun
-Sevgilinizemi o çiçek?
-Size ne?
-Bak arkadaşım yanlış anlama şayet niyetin ciddiye ve gerçekten seviyorsan al bu balonu sen ver. İçinde bir yüzük ve bir not var benimle evlenirmisin diye. O mutluluğu yakaladıysan bırakma.
-Siz delimisiniz?
-Evet...

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Bitiyorsun

Artık gidiyorum sanırım
Gölgeinden uzak hayalin
Anımsanması zor bir yüz
Silinmeye mahkum anılar

Kokular
Ne kadar da farklı kokular
İçinde senin olmadığın kadınlar
Gölge kadar bana yakınlar

İstanbul yine bakir
Yine azgın bir kısrak
Karmaşık görüntüler
Sarmaş dolaş sevgililer

Artık gidiyorum sanırım
Gölge kadar yakın olmayan
İstanbul'a gidiyorum
İçindeyken varlığını anlamayan
İçinde sen olmayan

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Çelişkiler

Hâlâ Türk filmi izlerken ağlayabiliyorum, tüylerim diken, diken olabiliyor.
Her damlada insanlığıma daha çok seviyorum.
Önce kendime insanım kendimi alıp gidiyorum her yere.
Yalnızca kendime bağlıyım hayatta.
Bazen baş başa kaldığımızda yalnızlık koysa da tesellisi güzel oluyor.
Bir sigarayı paylaşıyorum kendimle dumanın yarısı bana yarısı kendime.
Balkonumu seviyorum.
Şehrin bir kenarında ışıklarını, yeni yapılan tramvay yolunu,
yıkarken kopardıkları ağaçları ve şimdi belki de buraya yazmasam
onlardan birinin bir parçasına yazıyor olacaktım.
Bilmeden kendimle kullanacaktım.
Parkın gece sessizliğini seviyorum.
Ben salıncakta sallanırken kendim sallıyor beni usuldan.
Dur hızlanma desem de nafile içimde biliyor aslında her hayırımda bir evet olacağını.
Keskinliklerden uzak körelmiş gibi kendimi kesiyorum canı yansın diye.
Çıkan kansa bende.
Kabuk tutmadan tekrar, tekrar başkaları yaralamadan unutmamacasına kendim
kanatıyor beni.
Sonra tekrar yeşil bisikletim geliyor aklıma ilk binişim Fındıkzade de sokak arasında.
Ben seledede bilmeden simidi tutmayı kendim arkamda hızla itiyor beni.
İlk öğretmenim soruyor Nurhan Kaplan kısacık boyu, güleç yüzü.
Haylaz olan ben değilim.
Kendim.
Bütün yaramazlıkları kendim yapardı bense seyrederdim dur demeden.
Hoşuma da giderdi hani.
Her ne kadar onun yerine dayağı ben yesem.
Zaman akmaya başladı.
Şaşkınım.
Su bile yanında yavaş kaldı.
Kum taneleri avucumuzda.
Avucumuz kumdan saat olmuş tutamıyorum ne bende ki zamanı ne de kendimden
geriye kalanı.
Mevlevi bir dönüş başlıyor.
Her dönüşümde yok oluyor bir önceki sahne ve özlemler başlıyor gidenlerle.
Acılar kanamalar tekrar, tekrar durmak istiyorum perdenin birinde ben de oynamak
istiyorum.
Yok olunacaksa bakın ben de varım bu da kendim.
Durmuyor merkeziymiş gibi dünyanın dönüyor, dönüyor.
Ve ilk beyaz geliyor.
Bazısı saçında tanışır benim sakalımda kendim dalga geçiyor yaşlandın diye.
O zaman anlıyorum hamdım oldum.
Artık dönmüyorum.
Onlar dönüyor ben seyrediyorum.
Artık konuşmuyorum da.
Onlar beni konuşuyor ben dinliyorum.
Artık sevemiyorum da.
Onlar seviyorum diyor.
Ne ben, ne de kendim inanmıyorum.
Biz tek değiliz farklıyız.
Ben usluym o yaramaz.
Ben sabırlıyım o tez canlı.
Ben masumum o değil.

Ben safım o kirli.
Ben yazarken
O siliyor.
O yazarken bir de ben silebilsem.
Ben ona kıyamıyorum.
O uymuş zamana.
Acımıyor yeri geldiğinde, o da vuruyor.
Uyuduğu anlarda düşünüyorum da beni ben yapan aslında kendim.
O olmasa ben olmazdım.
O vurmaya başkaları vururdu hatta ondan da acımasızca.
Kalkamazdım belki ayağa.
O düşüre, düşüre öğretti bana ayağa nasıl kalkmalı, nasıl sendelerken toplanmalı.
Uyuduğu anlarda özlüyorum onu.
Ne yalan söyleyeyim uyansa da yine satışa diyorum.
Yine canımı yaksa.
Her dokunuşunda biraz daha bilgeleşsem, biraz daha olsam.
Terazinin iki kefesi gibi.
Ne ben onsuz, ne o bensiz olamayız asla.
Oluruz belki de.
Adam gibi adam olamayız bu dünyada.
Şans bu değil midir ki aslında neye yararsa adam gibi adam olmalar.
Hangi adam gibi adam tanımıştır ki kadın gibi kadını.
Hangi kadın gibi kadının hayatına girmiştir adam gibi adamlar.
Bir sürü nüshası varken adamların.
Olsun ben benimle mutluyum.
Kendimde var.
Yetiyoruz biz birbirimize.
Kadehi masada şerefliyoruz.
Ben zeybekte secde edip toprak öperken, o hızlanıp sekiyor daha bıçkın edasıyla.
Ne o toprak öpebilir, ne de ben bıçkın olurum.
Kendim olmasa ben zeybek'i nereden bilirim.
Tek başıma bir ben ile hayata nasıl yeterim?

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Çocuk yüreğimi geri istiyorum

Yazmaya elim varmıyor.

Ne kadar yabancı bir dünyada yaşıyoruz.

Ve gittikçe uzaklaşan bizler.

Seviyor seviliyoruz.

Oturup dinleseک birbirimizi, ne Leylâlar, ne Mecnunlar, ne yalanlar...

Yüzyıllar boyu vazgeçemediğımız özgürlüğümüzü feda ediyoruz bir çırpıda bir sevda uğruna. Ve siliyoruz sevdamızı umursamazca, bahanesi yeni bir beyaz sayfaya.

Yer Fındıkzade.

Küçük, uzunlamasına giden sıra sıra odaları olan bir ev. Çocuk altı yaşında henüz. Gün ortası oyuncak zamanı. Arka odada dalmış oyunlarına kendi dünyasında. Bir uğultu, karışık sesler ve çığlıklar peşi sıra.

Yangın! Yanıyoruz!

Ana kucağı bu ama neden neden şimdi bu koşturmaca. Bir anda sokakta köşedeki Şeref bakkal bile orda.

- Terliklerim yok anne. Neden eşyalarımızı sokağa çıkartıyorlar.
- Yılmaz koş yetiş evimiz yanıyor.
- Kızlar nerde Yücel?
- Okuldalar.
- Oğlan?
- Kucağımda.
- Sende bir şey var mı?
- Hayır yok, konuşma ne olur koş evimiz yanıyor.
- Yansın, kadın sizlere bir şey olmasın yeter bana. Geliyorum.

Çok uzun yıllar sonra.

Aynı kadın aynı adam başka bir ev başka bir zaman. Adam kadının kollarında. Gözleri o kadar boş bakıyor ki "feri sönmek" bu olmalı. Kadın için için dua ediyor. Adam sessiz, inlemek dahi büyük ızdırap. Zorla açıyor dudaklarını ve dökülüyor kelimeler tam elli yıl sonra.

- Seni çok seviyorum kadınım.

Bitti.

Bir hayat,
bir ömür,
bir insan,
bir arkadaş,
bir dost,
bir koca,
bir baba.

Evet "Seni çok seviyorum kadınım" diyerek bitirdi.

Hani o şimdi gözlerine bakıp da özlediğimiz kadınlar, adamlar nerede?

Neden bu kadar uzağız?

Neden sevgimizde yalnızca yüreğimiz yok?

Neden ters giden bir şeyler var gibi düşündürüyor hayat bana?

Yalan olan hangisi, çocukluğum mu, şimdi yaşadıklarım mı?

Aynaya bakıyorum.

Ne kadar da değişmişim!

Hiç eser kalmamış çocukluğumdan.
Bir değnek, o meşhur sihirli değnek elimde olsun istiyorum.
Yüreğimi çocuk yüreğimi geri istiyorum.

- Seni tanıyor muyum?
- Sanmam.
- Ben de tanımıyorum.
- Ne önemi var ki...
- Hadi gel saklambaç oynayalım.

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Efsun

Bir resim çizmek istiyorum
Yıldızları değil tuvale
Avuç, avuç toplamak her gece
Seni yıldızlarla çizmek istiyorum

Gün doğumunda kaybolmaman için
Gökkuşağını bekliyorum

Her bir yıldızı
Renklere alıcalı bulacalı boyuyorum
Her gün doğumunda
Yeni bir özlem yakıyor içimi

Yanaklarımda yağmur yağarken
Gökkuşağı misali seyrediyorum seni
Duman, duman olmuşum hayaline
Fırtınalar dinmiyor artık ruhumda
Ne kadar istesem de biliyorum boşuna
Benliğimdeki seni çizemiyorum
Ruhumda seni görmesin kimseler diye
O bir melek diyorum beni sevenlere
Tutku meleği diyorum
Yalnızca benim ruhumda
Yalnızca benim tutkumda.
Yalnızca benim hayalimde
O bir melek diyorum
Tutku meleği diyorum

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Gitme

Bilmiyorum nasıl başlamalı
Nasıl anlatır bu yürek seni
Nasıl yaşar
Nakaratında her günüm sensizliğimin

Kokun sinmiş evin dört köşesine
Adımlarım ayak izlerinde dolaşıyor
Oturduğum koltukta irkiliyorum
Dokunduğunda kendi elim tenime

Kadehlerde parmak izlerin
Dudağım dudağının değdiği yerde
Çığlığımda yine sen
Ne olur gitme
Gitme

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Gittim

Ben giderken
Ayak seslerimi duymayacaksın
Fark etmeyeceksin bile
Yokluğumu varlığımda

Ben giderken
Ağlamak yok
Söz ver bana
Bir yudum su inan yeter toprağıma

Ben giderken
Yeniden başla hayata
Adı önemli olmasın
Aşk olsun da gerisi...

Ben giderken
Bir resmimi sakla
Dağıt bana ait her şeyi
Anıların bile olmasın

Ben giderken
Yerim yurdum belli olmasın
Bir meşe dibinde
Ben gideyim artık
Zaman geç olmasın

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Kadınım

Tütsü misalisin
Her koku var sende
Bir yanıyorsun
Bir yakıyorsun

Sabahları yaşemensin sanki
Güneş doğduğun da tenine
Buram buram kokun sarıyor
Yasemenler sen kokuyor

Özlediğimde nergizsin
Rengin tenin kadar kadife
Dokunmaya kıyamam
İz kalmasın diye

Akşamları papatyasın
Beyazı beyaz sarısı sapsarı
Yaban yamaçlarda bükülmemiş
En güçlü rüzgarlara

Sarıldığım da
Ah sarıldığımda
Cennetim gibisin kadınım
Rengarenk sahipsiz fütursuz

Ölmek bile koynunda bambaşka.

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Kapında

Bir gece kapında olacak

Belki boynu bükük
Gözyaşlarıyla yıkanmış
Sarı bir gül dokunacak sana
Benim dokunamadığım gibi

Bir gece kapında olacak

Hiç ummadığın bir gölge
Seni takip edecek
Sana ait olmasa bile
Sensiz bir yere gitmeyecek

Bir gece kapında olacak

Anlatılması zor gerçeklerle
Manasız bakacak belki gözlerine
Hiç eğmeden boynunu önüne
İçinde olmaması gereken hikayede
Senin kapını açmanı bekleyecek

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Parmaklarım

Parmaklarım kendi gölgesinde dolaşıyor.
Sanki hepsi birbirine yabancı.
Oysa ne kadar da tanıdık, ne kadar da dosttular.
Hiç ayrılmayanlar.

Şimdi seni arıyorlar.
Kendilerini bıraktıkları yerde tenin var.
Sağlarının telleri.
Yanağındaki hüznün var.

Dokunmaya korkuyorlar özlemlerinde sana.
Senin habersiz anlarında dokunuyorlar.
Her biri birer elçi aslında.
Her biri yüreğimdeki seni sana aktarıyor uykunda.

Korkuyorlar belki de.
Bana ait olmadan benim olmandan.

Ve bir gün gidişinde arkandan veda etmekten.
Bir sokak kapısında.
Bir köşe başında.
Belki de otobüsün yanında.

Oysa kalmanı istiyorlar.
Tüm hücrelerim gibi.
Sonsuzluğu beraber yudumlamak.
Son nefesimde seni yanımda bulmak.
Parmaklarım kendi gölgesinde dolaşıyor.
Sanki hepsi birer yabancı.
Sanki sen yoksun gibi.
Sanki sen hayalsin gibi.

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Sana

Bir gizemde
Ayan beyan
Sır gibi görsende
Seninle aynı bakan
İlk önce arkadaş
Kum gibi cam gibi
Beraber akan bir damla yaş
Yanaklarda
Dudaklarda buluşan
Cebimizdeki kelimeler
ve
Bir insan

Hosgeldin
Hosgeldin arkadaş...

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Sana isim bulamadım

Bir düş olsun isterdim
İlk açtığımda gözlerimi
Sen ol karşımda
İlk nefesinle yanımda

Senden önce yaşamamış olmak isterdim
Hiç görmemiş duymamış dokunmamış
Ve ilk seni
Ben öpmek isterdim

Ben sen gibi
Sen ben gibi
Olamadık ya
İsterdim

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Seni Tanıdığımın Beri

Ben geceleri yaşıyorum
Umut denizinde pupa yelken
Dolu dizgin içinde senin olduğun
Hayallere umutsuzca dalıyorum

Gece uyuyan bu şehirde
Uyuyan insanları yaşıyorum
Sessiz sedasız bir köşede
Aslında rüyana girmek istiyorum

Gündüzü bekliyorum seni beklerken
Düşünüyorum neden seni neden
Ve ürperiyorum yeniden

Lapa lapa kar yağarken içime
Güneşim olmanı istiyorum
Doğan ve doğacak günlerime

Ben geceleri seni yaşıyorum
Zorda olsa kurtuluyorum hayalinden
Ramak kalmış boğulmama
Çırpınıyorum derinliklerinde
Bir nefes daha
Seni soluyorum gizlice

Uyandırmadan geceyi gecenin içinde
Dalıyorum yine hayaline
Dalıyorum yine sensiz senliğe
Ben geceleri seni yaşarken
Haykırıyorum sessiz bir çığlıkla
Aşkı sende bulduğumu
Sana aşık olduğumu
Duyurmadan geceye ve bu şehre
Sende yaşıyorum geceleri
Seni tanıdığımın beri

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Sunay

Dumanı mı beni zehirleyen
Yoksa içimde yanan senmi
Uzattığın eli ne yakar
Nedir bendeki sen

Açma küllerini bırak
Sönmedi sönmeyecek
Sevmedi hiç böyle
Bundan sonra da sevmeyecek

Bıraktığın mezar dolu
İçindeki bana bakıyorum
Nerdeyim nasılım bilmeden
Taşımda yazanı okuyorum

Sen

Ne anlamsız geliyor
Keşke olmasa alfabede
Bilmesem bu kelimeyi
Keşke olmasaydım içinde

Olmasaydın keşkelerimde

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Tutkum

Hani bazen yazmak istersin
Harfler yoktur kaybedersin
Kalemin seyrederken kağıtları
Kendin başka alemde kendin geçersin
Bazen başakların arasına uzanırsın
Dansını seyredersin rüzgarda
Rüzgarın sarışını hissedersin
Sevdiğinin eli avuçlarında
Bir an gelir kutup yıldızını kovalarsın
Kan içinde kalmış tabanların
Geceler boyu yol alırsın uğruna
Birde bakarsın o hala çok uzakta
Güneşin kızıl doğuşunda
Kör ebe oynarsın sanki çocukluğunda
Hissedersin nefesini sağında solunda
Uğraşırsın dokunmak için sevdiğine
Uğraşırsın bir an yakalamak için sevginde
Ama nafiye
İşte o an korkarak açarsın gözlerini
Ne sevdiğin vardır yanında
Nede nefesidir hissettiğin koynunda
Rüzgarın aldattığını anlarsın
Uzandığın kırlarda dokunanın sana
Aslında olduğunu bembeyaz bir papatya
Koklarsın dalından koparmadan
Ve yazmak istersin
Yazamazsın
Yazamazsın
Sessiz sessiz tutkuna ağlarsın

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Umut

Hayatımda ilk kez görmüştüm
Bir çift iri göz
Kahverengi kahverengi bakıyordu bana
Boncuk boncuk terletmişti beni karşısında
Çok sıcaktı kahverengi gözleri
Uzattım elimi küçücük avucuna
Merhaba dedim şaşkın bakışına
Büyümüş küçülmüş edasıyla
Merhaba amca ben umut dedi bana
Her halde on yaşında yoktu daha
Vitrinin önünde bir tezgah
Tezgahında umudun umutları
Bir kaç paket selpak
Bir kaç şekersiz sakızda
Almazmısın dedi titreyen sesi
Üç paket selpak bir ekmek demek belli
Olmasa gözlerinde o sevgi
Diyeceğimki umut benden dertli
O mutluydu hayatından
O mutluydu anlayamadığı hayattan
Ve umutluydu umurunda olmadığı insanlardan
Konuştukça onda buldum kendimi
Daha on yaşında
Bir yürek olmuş
Bir yüreğe binlerce umut dolmuş
Her sattığı peçetede
Her sattığı sakızda
Bir dem daha büyümüş yüreği
Bir dem daha coşmuş yüreğinde
Gözlerinden nasılda belli
O sevmiş dünyayı ve insanları
Acımış körpecik yüreğiyle
Acımasalarda ona ve umutlarına
O sevmiş bizleri hatalarımızla
Ve
Sen düştün aklıma
Umudun umut kokan tezgahında
İşte o zaman dedimki dünyaya
Bende bir umudum
Bende bir çocuğum
Bende umut gibi tertemiz
Bende umut gibi beklentisiz
Seni seviyorum
Seni seveceğim
Sende yeşereceğim

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Yağmur zamanıydı

Sigaramın dumanında
Yağmur zamanıydı
Yanaklarımda her damla
Sen yağıyordun
Yüregime

Her nefeste
Sen akıyordun
Ben sana akıyordum
Oysa sen habersiz
Uyuyordun

Saçlarını okşuyordum
Usulca değmeden teline
Tenindeydi parmaklarım
Sen hissetmesen de

Yağmur zamanıydı
Yanağımdan yanağına
Yüregimden yüreğine
Ruhumdan ruhuna

Yağan her damla
Yağmur zamanıydı

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Yalan

Keşke kadınlarım olsaydı
Memleket bu ya
Memleketim kokan
Binlerce kadın tanısaydı koynum

Keşke aşklarım olsaydı
Başaklarla yol alıp
Koylarında tuzuna bulansaydım
Her köşesinde bir anım olsaydı

Keşke sevgiyi tanısaydım
Ayşe'de fatmada zeynepte
Adını hatırlamadığım
Esmerde kumralda aşık olsaydım

Keşke seni tanımasaydım
Geldiğim gibi gitseydim
Yaşadığım gibi ölseydim
Yaban yazsaydı taşımda

Keşke kadınlarım olsaydı
Kocam deselerdi bana
Bir sen olmasaydın
Bir seni sevmeseydim

Bu yalan dünyada

Mustafa Halit Memduh Tuncel

Yok Oldum

Saat yine gecenin bir yarısı
Bir köşesindeyim hayatın
Gece gibi karanlık ruhumda
Gölge misali mutluluk uğruna
Geçen yıllara bıraktım umutlarımı
Ve hiç açmamış benim hayatımda
Hiç koklamamışım mutluluğu
Bir gülü doyasıya koklamadığım gibi
Ya dikenini batmış parmaklarıma
Yada mezarlıktan kopmuş gelmiş avuçlarıma
Nafile koklamışım yıllarca
Hayalini koklamışım kendimi aldata aldata
Ama
Ama şimdi sen varsın
Ne dokundum yapraklarına
Nede dikenin kanattı yüreğimi
Yalnızca özlem doldum sen oldum
Özlemin kana kana kokun oldu
Hasretim oldu umudum oldu
Adını yüreğimde mutluluk çiçeği koydum
Adını benliğimde tutkum koydum
Sende yok oldum yok oldum

Mustafa Halit Memduh Tuncel